

Bogdán László

Zöld szemed, a Poprád

Szőcs Géza motívumaiból

Ott bújkálsz bennem és lehull
a fodros alsószoknyád.
Zúgó, jeges mélyébe rejt
zöld szemed, a Poprád.

Ott bújkálsz bennem, mint a rák,
ki tudja milyen régen?
Tigrisek mosolya leszel
egy bengál képregényben.

Menekülő zöld hópihe
egy azték hóhullásban,
elolvadsz mire megtalállak:
jövőben, múltban, mában.

Ikeráлом ez. Így írom
csapkodva, hevenyészve.
Mielőtt végleg áttűnhetnél
tigrisbe, hóba, fénybe.

Zúgó, jeges mélyébe rejt
zöld szemed, a Poprád.
Ott bújkálsz bennem és lehull
a fodros alsószoknyád.

2000. augusztus 10.

Az öreg Vörösmarty

Kamevál. Éjszakában rajzanak szét az ármak.
Van aki már elkésett, van akire még várnak.

Az öreg Vörösmarty. Az álruha, az álca
igen távol áll tőle, ő nem jár maszkabálba,

és bordélyházba sem jár, vesztőhelyre, Csigába –,
különben is élete egyetlen kúsza ábra.

Kancsó bora előtt ül, elmúltakon merengve:
délsziget, várromok, boszorkány, rém, levente.

Az ármak makacskodnak, körülfogják a házat.
Majd őket is megírja, dehát most nagyon fáradt.

Az ármak makacskodnak. Ismét a régi nóta,
konokul ismétlődik Zalán futása óta.

Fejetlen véres ármék méri a lélek hosszát,
köröz a félhomályban, nem viszi el a passzát.

Kancsó bora előtt ül és kilendül a hinta.
Gyertyák villámló fénye. Arkuspapír. Toll. Tinta.

Iszik s egyre csak ír. Áttűnik a talán-ba.
Vonít ablaka alatt másvilági dalárda.

Aztán a bor is elfogy. A papírok betelnek.
Silbakként sorakoznak, komoríának a versek.

*Körbeérnek lassan és elfogynak az érvek.
És önmagába hull a vad, tékozló élet.*

*Az elmúlt időnek lesz immár örökre foglya,
visszaúttá válik, emlékké minden útja.*

*És a legutolsó korty. A lovak dobrokolnak.
Tükörbe néz, Megborzong. Nyakunkon már a holnap.*

*A rózsaujjú hajnal érkezik lopakodva
és verseit a költő elszántan tűzbe dobja.*

*Utolszor szikrázik fel téboly, düh, szenvedély,
tűnődik elmerengve. Előtte meredély.*

*Versei meredélye. Lángolva mind elég.
Magányos hegedű sir. Elég! Elég! Elég!*

*Már semmit nem hallani. Tél van, hó, csend, halál.
Mert ennyi volt az élet: álom, vers, maszkabál.*

2000. október 9.

Szindbád a taligán

Mózes Attilának

*Ott fekszel majd a taligán, Szindbád!
Másnak csörögnek tolvaj szarkák,
Másnak vetkezik Natália,
másnak zeng a szerelmi ária,
másnak mutatják hervadt bájaik
szépasszonyok. Te már nem vagy itt!
Babonás öregurak hajlonganak
és vackukra húzódnak a vadak.
Mást ingerel, vadít az éjszaka
émelyítő, penetráns vérszaga.
Nincs megállás! Visz egy rossz szekér.
Egyszer, tudhatod, minden véget ér.
Magába fordul, ködbevész a táj.
Éhesen vijjog még néhány sirály.
Démon rikoltoz: „...már vártalak!”
S te nem felelsz. Már nincsenek szavak.
Nem védekezel. Ha tudnál is, minek?
Visz a szekér. Nem kellesz senkinek.
Sivatag ez? Lápvidék? Mocsár?
Néhány eltévedt lovas kiabál.
Ágyukba bújnak fázó magyarok,
csak néhány részeg poéta dadog:
„Szindbád úr, hol a régi ország?
Elveszett? Eltűnt? Szertehordták?
Bús hazaffyk, mohó idegenek?
Hol van a régi ország? Elveszett?!S te nem felelsz. Már nem is kérdezel.
Fertelmeivel az éj elkever.
Már nem perelsz. Már nem is vagy sehol.
Milyen végülis négy deci bor?!
Ennyi volt. Irtad: „az élet álom...”
Késő Fáni arca egy marcipánon.
Nőtől nőig visz egy rossz szekér.
Didereghetünk. Nyakunkon a tél.*

2001. október 28.